

да ѿ хвали и да и дѣла: ѿ коль-ко си хѣ-
бава и напѣта, ты бывашъ за царица, но
кажатъ чи си нѣма. Тогази врана-та, за
да покажи чи има гласъ, начѣна да крачи,
и сѣраніе-то падна долѡ: а лишица-та сѣ
притече та го грабна, ачи сѣ застѣ и рече:
сичко то имашъ, ѿ врано тѣкѡ оумъ не
имашъ.

15. Които сѣ трѣди не быка сиромѣхъ.

Ѣдинъ земледѣлецъ, като оумираше, рече
на синовѣ-тѣ си, чи има закопано имѣніе
въ лозіе-то та да идатъ да го ископаатъ.
Подиръ смерть-та мѡ ѡтидоха та прико-
паха лозіе-то пѣтъ шестъ пѣти, и не наме-
риха нищо, но лозіе-то дади много гроз-
дѣе, та го продадоха и зѣха много парѣи,
и тогази познаха оумны-тѣ бащины си
хоратѣи.

16. Не вѣсвай противник-атъ си.

Ѣгиде вѣлк-атъ при ѡвчѣрь-атъ и мѡ рече:
нищо ты си виноватый (кабахатлім) та сѣ
карамы нито азъ, ами кѡчета-та: и акѡ
щѣшъ да сѣ простимъ за напѣдъ и да не